

[Per Federspiel.]

tiks og pengepolitikens område, og tillige, at man gør de første spæde forsøg på at koordinere Fællesskabets almindelige politik, herunder i første række udenrigspolitikken, gennem fælles konsultationer, som nu også de fire ansøgerlande deltager i. Det er på disse felter, at man herhjemme også blandt tilhængere af dansk medlemskab er begyndt at give udtryk for tvivl om, hvorvidt denne udvikling nu er fuldt ud i Danmarks interesse. Jeg tror, ministerens redegørelse meget klart har vist, at denne udvikling i allerhøjeste grad stemmer med vore interesser og stemmer med den målsætning, vi til stadighed har sat os i vort internationale samarbejde.

Der er navnlig rejst det spørgsmål, som også hr. Poul Schlüter rejste, om ikke de tanker, der har fundet udtryk i Wernerrapporten, gik langt videre, end vi fra dansk side kunne ønske. Dette er nu i dag kun historie. Wernerrapporten var ikke noget, der var grebet ud af luften. Det var et arbejde udført på fællesmarkedets anmodning i nøje overensstemmelse med Romtraktaten, der jo — og dér må jeg have lov at korrigere min kollega hr. Poul Schlüter — netop forudsætter fælles konjunkturpolitik, fælles økonomisk politik og fælles handelspolitik. Begribeligvis kan man ikke opretholde fællesmarkedet, hvis man ikke samtidig har nogenlunde styr på konjunkturpolitikken, på valutapolitikken, på kreditpolitikken og på pengepolitikken. Men det, man nu fra de seks landes ministerråds side — og det er jo det, der til syvende og sidst gælder, som ministeren rigtigt fremhævede det — har opstillet, ikke som nogen egentlig operativ beslutning, men som en politisk målsætning, er jo netop dette, at man vil gå etapevis frem. Meget fornuftigt har man valgt en ti års periode til udviklingen af en fælles politik. Først vil man gennemføre en fælles valutapolitik, og der er vel intet, der klarere end de sidste ugers begivenheder med de spekulative angreb på D-marken og svækkelsen i forskellige andre landes valutaer kan godtgøre, hvor nødvendigt det er på europæisk plan, også uden for Fællesskabet i de lande, der på andre måder må arbejde sammen, at finde frem til en samling af reserverne, en fælles indsats for at støtte de valutaer, der bliver angrebet. Først i en se-

nere etape, når man har skabt denne baggrund, er det meningen at gå videre med en egentlig fælles økonomisk politik, herunder også en industripolitik.

Der er langt igen, før disse endelige mål kan nås, men det er i allerhøjeste grad i dansk interesse, at der arbejdes, og at der arbejdes støt. Det er vel sandsynligt, at den ti års periode, man har sat sig som frist, vil blive forkortet. Det har vist sig med alle tidligere tidstabeller, der er udarbejdet både i EEC og i EFTA, at de har kunnet afkortes, for når en politik er lagt fast, så opfylder den så at sige sig selv, men det er jo altid fornuftigt at arbejde med en sikkerhedsmargen.

Den industripolitik, der tilstræbes, er måske det mest nødvendige. Intet enkelt land i Europa kan under nutidens teknologiske vilkår arbejde alene. Der vil ske en specialisering, der vil ske en udveksling både af erfaringer og af materialer, som vi har set det — i og for sig ganske uafhængigt af Fællesskabet — med de fusioner, de samarbejdsaftaler, der er truffet, også tværs over grænserne til EEC. På dette område vil det i allerhøjeste grad være i dansk interesse, at der sker en hurtig udvikling, og at der samtidig sker en hurtig udvikling for penge- og kreditpolitikken.

Nu gav hr. Ivar Nørgaard udtryk for en vis ængstelse for, at disse beslutninger skulle føre til noget, som var uantageligt for socialdemokratiet. Han opstillede ligefrem betingelser for dansk tiltræden under de sidste faser af forhandlingerne. Jeg tror ikke, hr. Ivar Nørgaard behøver at være ængstelig. Det er jo ikke noget nyt fænomen, vi står over for, det er jo ikke et pludseligt dyr, der er skudt op af asfalten. Det er en organisation, der har udviklet sig gennem 12 år og udviklet sig ganske støt, og man kan se, hvordan den politiske udvikling er i de enkelte lande. Ville man virkelig kunne tænke sig, at Tyskland, Frankrig, Italien, Holland eller Belgien simpelt hen ville underordne deres skattepolitik — deres skattepolitik i videste forstand som en social fordelingspolitik — efter regler, der blev fastsat af et bureaukrati? Jeg tror ikke, hr. Ivar Nørgaard behøver at være ængstelig for, at noget sådant vil ske. Det vil ikke ske. Men det er ganske klart, at intet af de deltagende lande må bringe sig i den situation, at de i